

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/292/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209916
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3814209916.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: B. A., trvale bytom R. X., do 30.6. 2016 za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného : Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpená JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 5.978,72 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 7. februára 2017, č.k. 14C/29/2016-102 v spojení s opravným uznesením zo dňa 29. júna 2017, č.k. 14C/29/2016-153, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti vo výrokoch II., V. a VI. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 908,16 EUR s úrokom z omeškania vo výške 228,14 EUR a s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 908,16 EUR od 22.12.2013 do zaplatenia; výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; výrokom III. žalobcovi vrátil časť súdneho poplatku za žalobu vo výške 47,30 EUR; výrokom IV. upravil Slovenskú poštu, a.s., CVFT, OSA, Thurzova 1, 042 21 Košice, aby po právoplatnosti tohto rozsudku vrátila žalobcovi na jeho adresu časť súdneho poplatku za žalobu v sume 47,30 EUR, ktorý bol zaplatený dňa 14.7.2014 na účet Okresného súdu Prievidza v celkovej sume 358,50 EUR; výrokom V. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania; výrokom VI. žalobcovi uložil povinnosť nahradiť 100% trov konania občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, IČO: 42362962, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 7.

2. V odôvodnení uviedol, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvoril so žalovaným dňa 12.1.2007 Zmluvu o splátkovom úvere číslo 0372866534, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky. Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému splátkový úver v sume 150.000,-Sk (4.979,09 EUR). Poplatok za správu úveru bol 60,-Sk (1,99 EUR) mesačne. Splátka úveru bola v sume 2.280,-Sk (75,68 EUR) mesačne, so splatnosťou k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, počet splátok bol 119, splatnosť prvej splátky bola dňa 20.2.2007, konečná splatnosť úveru bola dňa 20.12.2016. Žalovaný úver riadne nesplácal. Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobca uzavreli dňa 27.6.2012 Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0900/2012/CE, ktorej predmetom

malo byť aj postúpenie pohľadávky proti žalovanému. Keďže žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 908,16 EUR s úrokom z omeškania vo výške 228,14 EUR a s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 908,16 EUR od 22.12.2013 do zaplatenia, súd konanie v tejto časti zastavil.

3. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 12.1.2007, číslo 0372866534, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu v postavení banky a žalovaným v postavení dlžníka je spotrebiteľskou zmluvou. Zmluva o úvere je síce ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach Obchodného zákonníka, avšak s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený text zmluvy na predtlačenom formulári je aj spotrebiteľskou zmluvou a preto na vzťah medzi veriteľom (právnym predchodca žalobcu) a dlžníkom (žalovaný) je potrebné aplikovať aj ustanovenia tzv. spotrebiteľského práva. Podmienky postúpenia pohľadávky banky, ktorú má voči svojmu klientovi, t.j. dlžníkovi, na tretiu osobu, upravuje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z neho vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia je iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky adresovanej klientovi po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené podmienky sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Vecná legitímácia je teoretická konštrukcia, ktorá vo vzťahu k účastníkom konania vyjadruje stav vyplývajúcu z hmotného práva, ktorý vyjadruje postavenie účastníka v hmotnoprávnom vzťahu. Účastník, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia (ak je žalobcom) má aktívnu vecnú legitímáciu. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu vecnú legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd však žalobe vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ je nositeľom uplatneného práva. Ak sa to v konaní nepreukáže, následkom je zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, alebo pasívnej je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd ju skúma z úradnej povinnosti. Pre platnosť postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu je potrebné splniť podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie tejto skutočnosti má za následok nepreukázanie aktívne vecnej legitímácie postupníka (žalobcu). Žalobca síce pripojil k žalobe listinu označenú ako: „Pokus o zmier“ (vypracovaný žalobcom) zo dňa 2.12.2013. Súdu však nebola predložená žiadna výzva právneho predchodcu žalobcu (t.j. banky), adresovaná žalovanému, kde by bol žalovaný vyzvaný na splnenie svojho omeškaného záväzku voči banke. Žalobcovi sa tak v nadväznosti na to nepodarilo preukázať, že pohľadávka bola v čase postúpenia spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Postúpenie teda nie je platné a žalobca preto nie je oprávnený uplatňovať predmetnú pohľadávku pred súdom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd konštatoval, že žalobca nepreukázal v konaní svoju aktívnu legitímáciu a preto súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

4. Žalobca zaplatil súdny poplatok zo žaloby v sume 358,50 EUR. Časť poplatku pripadajúca sumu 908,16 EUR, v ktorej bola žaloba vzatá späť je 54,- EUR. Žalobca má preto nárok na vrátenie kráteného súdneho poplatku v sume 47,30 EUR. Povinnosť vrátiť uvedenú časť súdneho poplatku bola uložená prevádzkovateľovi systému Slovenská pošta, a.s., CVFT, OSA, Thurzova 1, 042 21 Košice.

5. Žalobca si žalobou uplatnil nárok v sume 5.978,72 EUR. V časti o zaplatenie sumy 908,16 EUR bolo konanie z viny žalobcu (procesné zavinenie) zastavené a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovaný ako plne úspešná strana sporu by mal preto proti žalobcovi nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania. Keďže si však žiadne trovy neuplatnil a žiadne mu ani nevyplývajú z obsahu súdneho spisu, súd mu nárok na ich náhradu nepriznal. Do 30.6.2016 vystupovalo v konaní Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov v postavení vedľajšieho účastníka. Aj keď jeho účasť od 1.7.2016 zanikla, účinky jeho úkonov vykonaných do 30.6.2016 zostávajú zachované. Keďže vedľajší účastník vystupoval na strane žalovaného, ktorý mal v konaní plný úspech, tento úspech sa vzťahuje aj na subjekt, ktorý ako vedľajší účastník vystupoval na jeho strane. Z uvedených dôvodov priznal súd Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov proti žalovanému nárok na náhradu 100% trov konania. O konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to proti výrokom, ktorými súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania a žiadal, aby odvolací súd rozsudok

preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie jeho návrhu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 a iné uznesenia Krajského súdu v Žiline a v Košiciach. Vzhľadom k uvedenému je možné právne uzavrieť, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženému oznámeniu o postúpení pohľadávky ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť zmluvy o postúpení. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok ohľadom súhlasu žalovaného s postúpením pohľadávky. Rovnako podľa neho pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu zo zmluvy o úvere predstavuje zostatok dlhu žalovaného, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaného, t.j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. I k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1241 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastával názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Rovnako súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku na náhradu trov konania združenia, nakoľko toto nie je v zmysle CSP stranou sporu.

7. Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedlo, že žalobca v tomto konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu a preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky. Právne posúdenie súdu prvej inštancie o aplikácii § 524 a násl. Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ohľadom podmienok postúpenia pohľadávky z banky na tretiu osobu, je plne v súlade s právnym poriadkom. V tejto súvislosti poukázalo na rozsudky krajských súdov. Rovnako je správne aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, nakoľko vstúpilo do konania za účinnosti O.s.p., pričom poukázalo na § 470 CSP, v zmysle ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, zostávajú zachované. Nakoľko úkony právnej služby boli vykonané ešte pred účinnosťou CSP, je súd povinný ich mu priznať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, navrhovalo, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcu nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II., V. a VI. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III., IV. odvolaním napadnutý nebol a preto v týchto výrokoch je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

10. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie vo veci samej na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa - banky. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku titulom poskytnutého úveru, preto považoval zmluvu o postúpení pohľadávok vo vzťahu k pohľadávke voči žalovanému za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

11. Už v predchádzajúcej rozhodovacej praxi (napr. 19Co/273/2016-148 zo dňa 20.4.2017), od ktorej odvolací súd nenachádza dôvod sa odkloniť, bol k aplikácii § 92 ods. 8 zákona o bankách v obdobných prípadoch zaujatý nižšie uvedený názor. Podľa neho, aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. Súdna prax sa už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietať a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

12. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné na tomto mieste citovať § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o bankách"): "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

13. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to uvádza žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže

banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v tomto ustanovení, splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon by bol absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex officio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

14. Odvolací súd konštatuje, že teda nebol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP). Nesprávne právne posúdenie vecí je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, resp. keď na zistený skutkový stav síce aplikuje správny predpis, ale tento nesprávne interpretuje. V prejednávanej veci súd prvej inštancie aplikoval a interpretoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách správne. Správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na žalobcu nebol v súlade s citovaným ustanovením (nebolo preukázané, že banka pred postúpením pohľadávky písomne vyzvala žalovaného na splnenie záväzku, výzvu mu doručila, resp. aspoň odoslala).

15. Za takejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o odoslaní výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách zo strany jeho právneho predchodcu, a preto postúpenie pohľadávky voči pôvodnému žalovanému na žalobcu nebol v súlade s citovaným zákonným ustanovením, čoho právnym následkom je neplatnosť postúpenia pre jeho rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalobca teda nepreukázal, že vstúpil do práv pôvodného veriteľa - banky, nemá preto aktívnu vecnú legitimáciu uplatňovať v súdnom konaní právo na plnenie zo záväzkovo-právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere, ktorú uzavrel žalovaný s bankou. - právnym predchodcom žalobcu.

16. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanému nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dovetok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarcu tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

17. Pokiaľ žalobca argumentoval v odvolaní názorom doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M., je možné uviesť iné názory právnej teórie, ku ktorým sa odvolací súd prikláňa, a podľa ktorých o absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky môže ísť pre rozpor s § 525 ods. 4 Občianskeho zákonníka alebo s ustanoveniami osobitných predpisov, vrátane § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona o bankách (napr. JUDr. Andrea Tomlainová, PhD.: Aktívna vecná legitimácia postupníka. In: Bulletin slovenskej advokácie, rok 2007, č. 10).

18. Súd prvej inštancie rozhodol správne i o náhrade trov konania a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie tak ako to predpokladá ust. § 387 ods. 2 CSP.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalobcu uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli. V odvolacom konaní úspešnému Občianskemu združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).